

KSAVER MEŠKO:

ČLOVEK, KI STOJI OB GROBOVIH IN PLAKA.

akor moje srce je morje, zato ga ljubim s tako veliko in iskreno ljubeznijo.

Kakor moje srce je: polno skritih globočin in polno velikih, nerazvozljivih tajen, v veke nemirno, drhteče in trepetajoče v neutešenem in neutešljivem hrepenenju.

Včasih mi pride od nekod čudovita, nekoliko bizarna misel: ali moje srce ni morebiti rojeno iz morja, iz njegovih tajnostnih globočin, ali ni morebiti otrok njegovega tisočletnega nemira, dete večnega hrepenenja njegovega? — Zelo bližnja in sorodna sva si vsekakor. Zato tako ljubim neskončno morje in tako rad zahajam na njegovo obal, gledat njegov drhteči nemir, poslušat večno šumno njegovo pesem, divit se njegovi neskončnosti in opojni lepoti — — —

Z zamišljeno in sanjavo dušo sem nekoč hodil ob morju, ko sem videl prvokrat njo: na obrežnem potu v Opatiji je bilo.

Marsikaj čudežnega je v našem življenju. Čudežne so tudi simpatije, ki jih dostikrat čutijo povsem si tuje duše ob prvem srečanju. Tako je bilo tudi z nama. Šla je mimo mene, krasna kakor solnce nad menoj,

cvetoča kakor pomlad ob meni. Pogledal sem jo z začudenim pogledom: dvoje velikih oči in modrih, kakor najkrasnejše potočnice, se je vpiralo vame. Pogled sem odvrnil in povesil ter šel svoj pot. —

A ob ovinku sem se ozrl; najini duši sta si bili sorodni, zato sem se moral okreniti. In glej, tudi ona je čutila to sorodstvo: stala je s spremljevalko ob morju nedaleč od mesta, kjer smo se srečali, in zrla sta sem po potu.

Duša se mi je vznemirila. Vrnil sem se na dom in legel na zofo, da se umirim. A moja duša je bila preveč vzburkana, ker je šla mimo sorodne duše. Hrepenela je po nji in ni našla miru . . .

Odtedaj sva se srečavala večkrat. Simpatije in sorodstvo naših duš nas vodijo na ene in iste poti, da se vidimo in srečujemo. In naši pogledi se srečujejo — za trenutke, nemirno,

vprašajoče, kakor v strahu in dvomih. Srce nam vzdrhti, stopimo hitreje — a le nekaj korakov, in že hodimo počasneje, kakor bi se bali, da se prenašlo oddaljimo drug od drugega, da se izgubimo in se morda nikdar več ne srečamo. V naših srcih pa se zibljejo valovi, ki tajinstveno vzburkavajo vso

J. K. Meško